

Arrest

nr. 157 637 van 3 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod van 24 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 september 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 29 november 2013 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 28 maart 2014 bij arrest nr. 121 815.

1.2. Op 13 december 2013 wordt verzoeker in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit bevel wordt op 28 april 2014 verlengd tot 8 mei 2014.

1.3. Op 25 juni 2015 wordt een Sefor-identificatiefiche voor de opvolging van de terugkeer ingevuld en ondertekend door verzoeker.

1.4. Op 24 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. Verzoeker tekent hiertegen geen beroep aan.

1.5. Op 24 juli 2015 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker wordt hiervan dezelfde dag in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

A Monsieur, qui déclare se nommer:

Naam/nom: Ai

Voornaam/prénom: M.F.

(...)

Nationaliteit/nationalité: Afghanistan

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

une interdiction d'entrée d'une durée de 2 ans est imposée,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen⁽²⁾, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 24/07/2015.⁽²⁾

Une décision d'éloignement a été notifiée à l'intéressé le 24/07/2015.⁽¹⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

☒ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat werden betekend op 13.12.2013 (13qq van 10.12.2013), waarvoor op 28.04.2014 een bijkomende termijn tot 08.05.2014 werd toegekend. Een vroegere beslissingen tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Neerpelt geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan*

☒ *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkenes asielaanvraag (die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd) werd negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Het feit dat betrokkene een relatie zou hebben met een legaal in België verblijvende Nederlandse onderdane (F.M.) geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat F.M. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Afghanistan. Zowel betrokkene als F.M. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

MOTIF DE LA DECISION :

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée, parce que:

- ☐ *1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;*
- ☒ *2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.*

L'intéressé n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une décision d'éloignement qui lui a été notifiée le 13.12.2012 (13qq du 10.12.2013) pour lequel un délai supplémentaire de 10 jours a été accordé le 28.04.2014. Il refuse de remplir l'obligation de retour. Il n'a donc pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. L'intéressé a pourtant été informé par la commune de Anvers de la notification d'un ordre de quitter le territoire et de l'aide dont il peut bénéficier en cas de retour volontaire, dans le cadre de la procédure prévue par la circulaire du 10 juin 2011 relative aux compétences du bourgmestre dans le cadre de l'éloignement d'un ressortissant d'un pays tiers (Moniteur belge du 16 juin 2011).

Pour ces raisons, l'intéressé est soumis à une interdiction d'entrée en vertu de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de deux ans, parce que:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2:

- ☐ *aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou*
- ☒ *l'obligation de retour n'a pas été remplie*

La demande d'asile (qui n'a pas été anormalement longue) a été clôturée négativement. Il peut donc en être conclu que le retour dans le pays d'origine ne constitue pas une violation de l'article 3 de la CEDH.

L'intéressé n'a donc aucun motif légitime de séjourner en Belgique. Vu ce qui précède, une interdiction de 2 ans, motivée par le contrôle de l'immigration, est proportionnée à l'insistance de l'intéressé à vouloir séjourner illégalement sur le territoire. Il n'a pas d'autres éléments spécifiques dans le dossier administratif de l'intéressé qui justifiaient une interdiction d'entrée de moins de 2 ans.

Le fait que l'intéressé aurait une relation avec une ressortissante des Pays-Bas (Mme F.M.) résident légalement en Belgique ne lui donne pas automatiquement un droit de séjour. Le retour de l'intéressé à son pays d'origine n'est pas une atteinte disproportionnée au droit à la vie privée et familiale.

Un rapatriement éventuel de l'intéressé ne constitue pas une rupture des relations familiales mais ne signifie qu'une séparation temporaire. Ceci n'entraîne donc pas un préjudice grave difficilement réparable. L'intéressé ne démontre pas qu'il serait uniquement en Belgique possible d'avoir une vie de famille en qu'il ne serait pas possible de développer une vie de famille dans son pays d'origine. Le simple fait que Mme M.F. ne peut pas être contrainte à quitter le territoire Belge ne signifie pas qu'elle ne sait pas se rendre volontairement en Afghanistan. L'intéressé et Mme M.F. savaient qu'une vie de famille en Belgique était précaire dès le début, vue la situation de séjour illégale en Belgique."

1.6. Verzoeker wordt op 22 augustus 2015 gerepatrieerd naar Afghanistan.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 22 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verzoeker woont feitelijk samen met zijn Nederlandse vriendin, die legaal op het Belgische grondgebied verblijft.

Het feit dat er nog geen wettelijke samenwoning geregistreerd werd, betekent echter nog niet dat er geen sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dit is namelijk een situatie die in feite geapprecieerd dient te worden. In casu woont verzoeker reeds sedert geruime tijd feitelijk samen met zijn Nederlandse vriendin. Het koppel verwachtte zelfs hun eerste kind, maar de baby werd in het voorjaar van 2015 helaas levenloos geboren. Bovendien was verzoeker slechts nog een administratieve stap verwijderd van het laten optekenen van zijn wettelijke samenwoning. Hij had een afspraak gemaakt om op 27.07.2015 zijn documenten te laten legaliseren op de ambassade.

Aangezien verzoeker aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in het artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Om te bepalen of er inmenging op het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden, moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. In het geval van een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu het geval is, neemt het EVRM niet automatisch aan dat er een inmenging is, maar dient de bestreden beslissing wel nog steeds getoetst te worden aan het eerste lid van artikel 8 EVRM.

De Staat moet namelijk aantonen dat er een billijke afweging gemaakt werd tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting tot het in stand houden van het gezinsleven. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.2

Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands"³ heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleden te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 EVRM.

In casu is het duidelijk dat het gezinsleven van verzoeker niet kan worden verder gezet in het land van herkomst.

Verzoekers partner kwam namelijk op 8-jarige leeftijd naar Europa en heeft haar land van herkomst sedertdien nooit meer terug gezien. Haar volledige familie verblijft in Nederland en België. Het past bovendien om op te merken dat de partner van verzoeker het land verlaten heeft toen de Taliban het regime aldaar overnam. Mevrouw Farhad heeft meegemaakt hoe haar grootvader vermoord werd. Deze traumatische ervaringen maken een terugkeer voor mevrouw ontzettend moeilijk.

Bovendien past het erop te wijzen dat mevrouw sedert haar geboorte te kampen heeft met een spraakbeperking. Sedert haar jeugd wordt zij hiervoor in Europa behandeld en ontvangt zij aangepaste steun en hulp. In Afghanistan heeft zij uiteraard niet hetzelfde netwerk om op terug te vallen en wordt er ook nauwelijks hulp geboden aan personen met een beperking. Zij zou in haar land van herkomst niet op dezelfde menswaardige manier kunnen leven als hier in Europa.

Tenslotte dient erop gewezen te worden dat verzoeker en zijn vriendin onlangs nog het overlijden van hun kind te verwerken kregen. Voor de vriendin van verzoeker is het nu van het grootste belang dat zij dit verlies in haar vertrouwde omgeving kan verwerken, met de hulp van haar familieleden en vrienden die zij heel haar leven heeft gekend.

Men kan met andere woorden niet redelijkerwijs van mevrouw verwachten dat zij haar leven hier in België achterlaat om haar gezinsleven verder te zetten in een land waar zij niet menswaardig zal kunnen leven.

Gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel en het centrum van belangen dat voor betrokkenen nadrukkelijk in België ligt, en de onmogelijkheid om het gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (nl. de bijlage 13qq, dd. 10.12.2013) en omdat er geen enkele stappen werden ondernomen om zijn terugkeer naar zijn herkomstland voor te bereiden.

De bestreden beslissing vermeldt verschillende malen dat het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van 2 jaar.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangezien in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van 2 jaar, werd de formele motiveringsplicht geschonden.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

Verzoeker vormt een feitelijk en hecht gezin met zijn vriendin, zij verblijft legaal op het Belgisch grondgebied.

Tevens was verzoeker slechts nog een administratieve stap verwijderd van het laten optekenen van zijn wettelijke samenwoning. Hij had een afspraak gemaakt om op 27.07.2015 zijn documenten te laten legaliseren op de ambassade.

Door het inreisverbod wordt er dan ook manifest een breuk van zijn familiale relaties opgedrongen. Verwerende partij heeft niet onderzocht of het familieleven ook elders dan op het Belgische grondgebied kan worden verder gezet, maar prima facie is het onmogelijk dat de vriendin van verzoeker, die hier haar centrum van belangen in de zin van artikel 8EVRM hier heeft gevestigd en die omwille van haar beperkingen aangepaste steun en hulp nodig heeft in België, met hem mee zou reizen naar Afghanistan om daar een nieuw leven te beginnen.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij zijn vriendin de eerstkomende twee jaar zou kunnen terug zien.

Door niet alleen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, maar verzoeker bovendien ook het verbod op het leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontruikt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte.

Dat de bestreden maatregel dan ook om de hierboven vermelde redenen in strijd is met de Belgische Wet en verzoeker onverwijld in vrijheid dient te worden gesteld.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Gezien hun samenhang worden beide middelen samen onderzocht en besproken.

3.2. De Raad wijst erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

(...);

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)".

Uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde in beginsel verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*". Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is conform artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*". Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke

omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook automatisch de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

In het bestreden inreisverbod staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod wordt opgelegd met als reden dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Er wordt gespecificeerd dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 13 december 2013 en waarvoor op 28 april 2014 een bijkomende termijn tot 8 mei 2014 werd toegekend. Door de gemachtigde wordt vastgesteld dat verzoeker hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en er bovendien door de gemeente Neerpelt werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de duur van het opgelegde inreisverbod wordt gesteld op twee jaar waarbij uitdrukkelijk wordt verwezen naar de specifieke omstandigheden van verzoeker, zoals volgt:

“Betrokkenes asielaanvraag (die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd) werd negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Het feit dat betrokkene een relatie zou hebben met een legaal in België verblijvende Nederlandse onderdane (F.M.) geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat F.M. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Afghanistan. Zowel betrokkene als F.M. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.”

Uit het bestreden inreisverbod blijkt derhalve dat de geldingsduur van het inreisverbod voor twee jaar voorzien is van een uitgebreide, specifieke motivering. Verzoeker gaat met zijn kritiek dat niet gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van twee jaar, volledig voorbij aan deze uitdrukkelijke motivering. Zijn betoog mist dan ook feitelijke grondslag. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt derhalve niet.

3.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak. Op basis van de aangevoerde elementen, kijkt de Raad, wanneer een schending van het recht op respect voor gezinsleven wordt aangevoerd, dan ook in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen

op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet dat het een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

3.4. Verzoeker stelt dat hij sedert geruime tijd feitelijk samenwoont met zijn Nederlandse vriendin, die legaal op het Belgische grondgebied verblijft, dat er nog geen wettelijke samenwoning werd geregistreerd maar dat hij daartoe al stappen had ondernomen en dat zij hun eerst kind verwachtten dat in het voorjaar van 2015 levenloos werd geboren.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in het bestreden inreisverbod niet uitdrukkelijk betwist dat verzoeker met zijn Nederlandse vriendin een gezin vormt in de zin van artikel 8 EVRM. In haar nota met opmerkingen uit de verwerende partij daaromtrent twijfels. Daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, gaat de Raad na of het recht op eerbiediging van het gezinsleven door het bestreden inreisverbod werd geschonden.

3.5. De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er inzake immigratie bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135; EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Waar verzoeker zich in een onregelmatige verblijfssituatie bevindt, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 27 februari 2014, S.J./België, § 135 en EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012,

nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, par. 70).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.6. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten en hij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, zelfs nadat hij werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel en de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. De gemachtigde wijst erop dat zijn asielaanvraag negatief werd afgesloten zodat een terugkeer geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt en dat de behandeling ervan niet onredelijk lang heeft geduurd. Verder bespreekt de gemachtigde op uitgebreide wijze de impact van het inreisverbod op de relatie van verzoeker met zijn Nederlandse vriendin: *“Het feit dat betrokkene een relatie zou hebben met een legaal in België verblijvende Nederlandse onderdane (F.M.) geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat F.M. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Afghanistan. Zowel betrokkene als F.M. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.”*

Uit deze motieven blijkt op afdoende wijze dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het gezinsleven als specifieke omstandigheid dat verzoekers geval kenmerkt, en dat een belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaats gehad.

De Raad merkt verder op dat verzoeker en zijn vriendin ondertussen reeds van elkaar werden gescheiden door de gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 juli 2015 die ertoe heeft geleid dat verzoeker op 22 augustus 2015 werd gerepatriëerd naar Afghanistan. De Raad stelt vast dat verzoeker dit bevel niet heeft aangevochten door gebruik te maken van de wettelijke openstaande mogelijkheden, hoewel dit bevel aan de basis ligt van de huidige scheiding tussen verzoeker en zijn vriendin.

3.7. De kritiek van verzoeker is gericht tegen het toegangs- en verblijfsverbod van twee jaar, zoals de bestreden beslissing oplegt, en met name tegen dit motief: *“Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat F.M. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Afghanistan. Zowel betrokkene als F.M. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.”*

Verzoeker betoogt heden in zijn verzoekschrift dat zijn vriendin op 8-jarige leeftijd naar Europa kwam toen de Taliban het regime overnam en sedertdien haar land van herkomst, Afghanistan, nooit meer heeft teruggezien. Haar volledige familie verblijft in Nederland en België. Zijn vriendin heeft meegemaakt dat haar grootvader vermoord werd en deze traumatische ervaringen maken een terugkeer ontzettend moeilijk. Zij kampt sinds haar geboorte met een spraakbeperking waarvoor zij in Europa werd behandeld en waar zij hier aangepaste steun en hulp ontvangt. In Afghanistan heeft zij niet hetzelfde netwerk om op terug te vallen en wordt ook nauwelijks hulp geboden aan personen met een beperking. Zij zou in haar land van herkomst niet op dezelfde menswaardige manier kunnen leven als hier in Europa. Tenslotte wijst verzoeker erop dat hij en zijn vriendin onlangs het overlijden van hun kind te verwerken kregen. Voor zijn vriendin is het nu van het grootste belang om dit verlies in haar vertrouwde omgeving te verwerken met de hulp van haar familieleden en vrienden die zij heel haar leven heeft gekend. Er kan aldus niet redelijkerwijze worden verwacht dat zijn

viriendin haar leven in België achterlaat om haar gezinsleven verder te zetten in een land waar zij niet menswaardig zal kunnen leven. Verzoeker besluit dan ook dat er sprake is van een zeer hechte gezinscel waarvan het centrum van belangen nadrukkelijk in België ligt en dat gezien de onmogelijkheid om het gezinsleven verder te zetten in Afghanistan, het algemeen belang niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen van verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker hier echter elementen naar voren brengt die aan de gemachtigde niet kenbaar werden gemaakt voor hij het bestreden inreisverbod nam. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde enkel op de hoogte was gebracht van verzoekers relatie. Mogelijke hinderpalen om het gezinsleven in Afghanistan verder te zetten werden aan de gemachtigde niet meegedeeld. De gemachtigde kan dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan geen rekening houden met elementen en documenten die slechts naderhand in het verzoekschrift worden neergelegd aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395), zo niet zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden.

De gemachtigde was enkel op de hoogte gebracht van het bestaan van de relatie en kon bij gebrek aan andere elementen op kennelijk redelijke wijze vaststellen dat verzoeker niet aantoonde dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben noch dat het onmogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. De gemachtigde merkte terecht op dat hoewel zijn vriendin F.M. niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, dit F.M. er niet van weerhoudt om verzoeker vrijwillig te volgen naar Afghanistan.

3.8. In het licht van het onregelmatig verblijf van verzoeker; de vaststelling dat verzoeker hardnekkig weigert te voldoen aan een eerdere terugkeerverplichting; het feit dat de relatie zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin verzoeker en F.M. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker in België; het gegeven dat aan de gemachtigde geen onoverkomelijke hinderpalen werden meegedeeld die de voortzetting van het gezinsleven in Afghanistan verhinderen en het gegeven dat uit het onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar, kon de gemachtigde op kennelijk redelijke wijze oordelen dat het bestreden inreisverbod van twee jaar niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en geen breuk van de familiale relaties betekent.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Gelet op het bovengestelde, wordt niet aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde, in het licht van de hem kenbaar gemaakte elementen inzake de relatie van verzoeker zoals deze blijken uit het administratief dossier, op onzorgvuldige heeft gehandeld door de verzoeker een inreisverbod van twee jaar op te leggen of dat hij een manifeste appreciatiefout heeft begaan. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Verzoeker toont evenmin aan dat de gemachtigde in het licht van de door hem gekende gegevens inzake de relatie van verzoeker kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde, in het licht van de door hem gekende gegevens, een disproportionele belangenafweging heeft gemaakt en daardoor artikel 8 EVRM heeft miskend.

Voorts wijst de Raad erop dat het verzoeker vrij staat om op basis van de nieuwe gegevens, die volgens hem wijzen op de onmogelijkheid om het gezinsleven voort te zetten in Afghanistan, de opheffing of opschorting van het bestreden inreisverbod te vragen op basis van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet omwille van humanitaire redenen. Het staat verzoeker eveneens vrij om een visumaanvraag in te dienen met het oog op gezinshereniging in België zodra voldaan is aan de vereisten van de Vreemdelingenwet.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het gezinsleven zoals ontwikkeld in België staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om opheffing of opschorting van het inreisverbod *juncto* een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend. De mogelijkheid tot

opheffing/opschorting van het inreisverbod is geenszins louter theoretisch maar is ook beschikbaar in de praktijk, minstens toont verzoeker door zijn loutere bewering het tegendeel niet aan.

Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze vraag tot opheffing/opschorting van het inreisverbod *juncto* de visumaanvraag. Daarbij komt het aan verzoeker toe om melding te maken van de nieuwe elementen die hij heden aanhaalt in het verzoekschrift en die volgens hem wijzen op de onmogelijkheid om het gezinsleven voort te zetten in Afghanistan. In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag tot opheffing/opschorting van het inreisverbod en visumaanvraag, met name op de beoordeling door de gemachtigde ten gronde of het door verzoeker ingeroepen gezinsleven een opheffing/opschorting van het inreisverbod en verlening van een visum met oog op gezinshereniging in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat ook in geen geval in de weg dat verzoeker de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

3.9. Het bestreden inreisverbod is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, eerste lid van Vreemdelingenwet, krachtens hetwelk de duur ervan dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding aangaande de voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Wanneer de gemachtigde overgaat tot het opleggen van een inreisverbod dient hij zich onder meer te vergewissen van de elementen die het privé- of gezinsleven van de betrokken vreemdeling constitueren, ten minste, wanneer er indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijke bestaan van een in België bestaand privé- of gezinsleven. In die zin houdt het respect voor het evenredigheidsbeginsel - dat is geïncorporeerd in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet - in dat de gemachtigde in voorkomend geval gehouden is een afweging te maken zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Uit wat wordt besproken in punten 3.6. - 3.8. blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die verzoekers geval kenmerken, in het bijzonder zijn relatie met zijn Nederlandse vriendin, ten minste zoals de draagwijdte ervan hem kenbaar werden gemaakt. Voorts blijkt ook dat de gemachtigde bij het opleggen van het bestreden inreisverbod van twee jaar een belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 EVRM. Verder wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd dat de behandeling van zijn asielaanvraag niet onredelijk lang heeft geduurd, dat verzoeker geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven, dat in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van twee jaar, gelet op de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel is. De loutere bewering van verzoeker dat hij door het inreisverbod wordt *“ontruikt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte”*, doet geen afbreuk aan de afweging en beoordeling van de gemachtigde die de Raad, in het licht van al de hiervoor vermelde elementen, kennelijk redelijk voorkomt.

Verzoeker blijft in gebreke om aan te tonen dat het opleggen van een inreisverbod voor de termijn van twee jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de desbetreffende motivering kennelijk onredelijk is. Een miskennis van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, en het daarin begrepen evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

3.10. Overeenkomstig artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde zich inderdaad *“onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”*. Verzoeker betoogt dat het onredelijk is dat de gemachtigde zich *in casu* niet heeft onthouden van het opleggen van een inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst in dit kader vooreerst naar zijn relatie met zijn Nederlandse vriendin die legaal op het Belgisch grondgebied verblijft en waarmee hij een feitelijk en hecht gezin vormt. Het betoog dat verzoeker

dienaangaande ontwikkelt, valt samen met het betoog van verzoeker in het eerste middel waarin hij een schending van artikel 8 EVRM aanvoert.

Zoals reeds vermeld, houdt artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet in dat de gemachtigde in beginsel verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*.

Uit het hierboven gestelde, blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden inreisverbod van twee jaar rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker zoals hem kenbaar waren gemaakt, in het bijzonder de relatie van verzoeker met zijn Nederlandse vriendin, en het evenredigheidsbeginsel heeft gerespecteerd. Er kan worden verwezen naar wat wordt besproken in punten 3.6. - 3.9.

Aangezien verzoeker in het kader van artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een zelfde betoog hanteert, moet ook hier worden vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft om aan te tonen dat het opleggen van een inreisverbod voor de termijn van twee jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de desbetreffende motivering kennelijk onredelijk is.

Een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat er afdoende humanitaire redenen voorhanden waren die de gemachtigde ertoe hadden moeten bewegen af te zien van het opleggen van een inreisverbod, hoewel hij daartoe verplicht was krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Waar verzoeker tot slot nog aanvoert dat hij onmiddellijk in vrijheid dient te worden gesteld, stelt de Raad vast dat een dergelijk verzoek hoe dan ook niet dienstig is, daar hij geen rechtsmacht heeft aangaande een beslissing tot vasthouding.

De middelen zijn ongegrond en kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES